

Вірші Перта Катеринича

Сарнен. новини. – 2005. – 1 груд. – С. 12.

Сонячний дощ

Дощ бринів, об шибку бився,
Капав, хляпав, гомонів,
Як мольфар, у сонці мився
В світлості веселих днів!
Землеробством дощ займався:
Краплі з хмарок він саджав.
Блискавично з вітром грався
І веселку будував.
Ти прислухайся, юначе, -
До таночку дощ позвав,
Свят-прозорість він неначе
На дороги поливав.

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2005. – 13 жовт. – С. 5.

Вересневий ранок

Теплий вересневий ранок
Сіє дощ, задуму у беріз.
Догоряє плодовий серпанок,
Що туман осінній нам приніс.
Сіє дощик, капає і ллється
У засмученім крилі тополь.
Вітерець уривчасто несеться,
Нахилив мільйони парасоль.
І летить, і рветься у хмарини,
У далекі доли та пісні,
І летить, і пнеться до долини,
Це здається казкою мені.

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2005. – 26 серп. – С. 4.

Україно, моя Україно!
Ти для мене усе на землі.
Як блискуча янтарна перлина,
Як пахучий хлібець на столі,
Як хмарини у небі пернаті,
Як долина, і річка, й гора,
І, як сіль і у морі, і в хаті –
Україна для мене одна.
І як вітер легкий і осінній,
І листочків злотих листопад,
І як брат і до брата гостинний,
Як серпневий жнивварський парад!
Це земля, де живу я й родився,
Де провів я усі ті свята,
Де в воді я серпневій умився...
Україна для мене свята!

Сарнен. новини. – 2006. – 1 січ. – С. 15.

Прощання

Березовий гай в віддзеркаллі осіннім –
Як радість і смуток, як ключ журавлів.
У жовтім тім листі, привітно-гостиннім,
Постелеться згадка про літній порив.
Стоїть у задумі він, тихий, барвистий.
Уже не зелений, бо плаття нове,
А ніжний ще й досі, як квітка росиста,
Над ним розпростерте крило дощове.
Маленькі берізки - веселка далека,
Горять і палають жовтавим вогнем.
І рідне гніздо покидає лелека,
У вирій несучи і радість, і щем.
Все кволе, і сонне, і ковдрою вкрите,
Лиш трави під листям не сплять.
"Прощай же, тепло, прощавай, миле літо", -
Берізки у гаї шумлять.

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2006. – 20 квіт. – С. 14.

Великдень

Берусь я малювати яєчка великодні,
Бо свято вже заходить із сонечком ясним,
У церкву на посвяту несучи напередодні
Посилані хлібинки сніжком мов крейдяним.
І дзвони навівають нам спогади приємні,
І серце калатає, й душа мов ожива,
А зіронька палає десь там у Віфлеємі,
"Христос Воскрес", - співає.
"Уже Воскрес", - співа.
Бабуся після служби до хати поспішає,
Внучатам скибки хліба святого роздає...
А хто ж до нас у гості сьогодні завітає?
Мені матуся рідна яєчко подає.
На кладовищі в предків уже ми побували,
Прапращурів згадали у храмі пресвятім,
І свята мить щасливу в долонечку сховали,
І разом із ріднею сідаємо за стіл.

Петро КА ТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2006. – 24 серп. – С. 10.

Пурпорова річниця

Салюти у небо летять пурпурові,
Ліси гомонять, і луги, і діброви,
З гори посміхається місяць прозорий,
Прекрасні салюти блискають, мов зорі.
Лунає відлуння у далечі тихій,
Воно відганяє недолю і лихо.

Яке ж бо це свято у нас на Україні,
Що в небо злітають вогні ці гостинні?
Ми скажемо хором:
«П'ятнадцять вже років,
Як вільні ми люди, в культурі високі.
І дух наш незгасний нічим не зруйнуєш,
І ти, Україно, ще скрізь запануєш!».

Петро КАТЕРИНИЧ

Вільне слово. – 2006. – 21 груд. – С. 6.

Втрачена любов

Я бреду по травах.
Наді мною небо Падає й звисає журавлиним дощем.
Та невже годиться, та невже так треба,
Щоб в душі селився той глибокий щем?
Є любов розлучна, є любов мінлива,
Є така, що миттю кинеться навтік,
Є любов непевна, є любов примхлива,
Обпече і мучить спогадами вік.
Онде височіє дівчина-калина,
Що схиляє віти прямо до землі,
І для неї щастя - то кожна хвилина,
А у мене слізок ряст по бороді.
Бо згадав кохання, бо згадав дівчину
На зеленім лузі і її любов,
Дівчина саджала посестру-калину...
Раптом пролунало голосне: "Здоров".
Красень і високий, як сосна в діброві,
То до неї хлопець чорноокий йде,
Де мені схватись від тої любові,
Що розлуку зразу на плечах веде?
Покохала хлопця миттю синьоока,
Він же її зрадив і забув навік...
З того часу з вітром гомонить висока
В лузі калинонька. Я до неї звик.

П. Катеринич

Вільне слово. – 2006. – 21 груд. – С. 6.

Богів світання

Ліс озивається луною,
Там хтось блукає по траві
Цією літньою порою,
Блукати хочеться й мені.
І образки кругом, і квіти, І аромати, і полин...
Тобі ми дуже вдячні, діти,
О доле, не бери спочин,
Побудь щасливою хоч трохи,
Рознісни ладан до небес,
Де бенкетують наші боги:
Перун, Ярило і Белее.

Нам шлють і вроду, і бажання,
І грім, і дощ, і майбуття,
Вогонь, і іскри, і світання —
І день новий — нове життя.

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2007. – 9 трав. – С. 7.

Фронтовикам

Ах ветерани, ветерани,
Як важко нині вам живеться,
У вас в душі глибокі рани,
А в серці біль не раз озветься.
У вас у думці квітнуть квіти,
Там світлії юнацькі дні.
Коли були малі, як діти,
Зостались без батьків, одні.
А потім вас на фронт забрали,
І хто вернувсь, а хто і ні,
У стрілянині виживали,
Усе було, як в страшнім сні.
Та зараз тішать вас онуки,
На грудях ордени блищать...
Ви віддасте їм всю науку,
Як Батьківщину захищать!

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2008. – 6 берез. – С. 12.

Твоя весна

Розквітають за віконцем квіти,
І шумить погода весняна,
Матерям дарують квіти діти.
Що ж дорожче? Більша є ціна?
Розквітають проліски у лісі,
За горою синій став дзюрчить,
Моститься лелеченько на стрісі,
Дзьобом дужим міцно клекотить.
Я візьму все сонячне проміння,
Я вкраду всі хмари угорі,
І зіткаю диво—павутиння
Із шматка весняної зорі.
То для тебе, рідна, кароока,
То для тебе я його зіткав –
Ген, поглянь, над обрієм високим
Мій дарунок вічний засіяв.
Я позичу у весни віночок,
На твою голівку покладу,
Я зітчу із зелені сорочку,
Всю блискучу, ніжну і м'яку.
Із барвінка я сплету намисто,
І браслет для тебе з бузини,
Червонястий, піднебесний, чистий –
Перший подих, перший пульс весни.

Жайворон все серце виливає,
То для тебе, лиш для тебе все.
Я зізнаюсь, що тебе кохаю,
Це весна — вона любов несе.
З котиків букета назбираю,
Він шовковий, ніжний, мов весна,
Із конвалій, що цвітуть у гаї,
Вийшла діадема запашна.
Ти тепер у мене королева,
Ти красуня, на весь світ одна,
Ти моє багаття березневе,
Це твоя, лише твоя весна!

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2008. – 21 серп. – С. 13.

Голос лугу

Жито, жито — згадка літа,
Простяглося на весь лук.
Сонцем колоски зігріті,
Гомонять під серця стук.
Стебла тягнуться до неба,
Повбиралися в росу,
Щастя іншого не треба —
Лиш вбирати цю красу.
Тихий спомин є в колосі,
Згадка пройдених років...
Йдемо тихо по дорозі...
Поміж лугових вінків,
Ноги в росах покупались,
Личко дощик зрум'янив.
Пам'ятаєш? Зустрічались
Поміж цих квіткових див.

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2008. – 8 трав. – С. 11.

СВЯТЕ...

Весна... Його сімдесята весна,
Квітуха, рідна, буйнозапашна.
Як хочеться ще трішечки пожити
На цім осонценім, великім білім світі!

Він похилився над могилою братів,
Як хилиться над нею бузина,
Дідусь сюди щоранечку ходив,
Допоки ноги ще його трима.

Він сів на лаву, серце стрепенуло:
Його брати, вони його почули
І, може, встали, може, ожили?
Та ні... Лиш квіти бузини цвіли.

Дідусь вдихнув. Як солодко, як любо,

А на душі - каміння, спомин, згуба...
Ось внук біжить і проситься на руки,
Яке ж це щастя: діти і онуки!

Дідусь зітхнув: «А в них цього немає,
Не буде й не було!». Світає...
В духмяно-фіалкових ароматах
Дідусь і внук за руки йдуть до хати.

Онук сміється, радісно дитині,
Дідусь рукою гладить по чуприні:
«Живи, дитино, мудро треба жити,
Роби добро на цім широкому світі,

Тоді серця до тебе відгукнуться,
Обличчям люди завжди обернуться.
На світі цім потрібна вічна віра,
Та все ж в основі - дружба і довіра».

До себе пригорнув ті рученята,
Він озирається, боїться, що їх втратить.
А ці маленькі сині оченята
У нього можуть вкрасти, відібрати:

Війна забрала в нього найтепліше,
Війна забрала в нього найрідніше,
Зробила шрам у серденьку зміїний,
Та Україну все ж ніколи б не покинув!

Своєї хати, матері, калини...
А де ж воно? Ні матері, ні хати,
Усе, усе на світі цім утратив,
Залишилась лиш усмішка дитини.

Дідусь узяв своє внуча на руки,
Таке мале, щасливе, золоте,
Найбільша цінність - то для нього внуки,
Вони завжди для дідуся - святе.

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2008. – 14 жовт. – С. 6.

Йшли додому їжаки

Наколовши на голки
Спілі яблука й грушки,
Йшли додому їжаки
Через поле навпрошки.
Поспішали скільки сили,
Поки донесли – упріли!

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2008. – 4 листоп. – С. 8.

ДІДУСЮ

Мені здається, він мені сміється,
Бо я не звик такого забувати,
Мені здається, він ще озветься
І вернеться із забуття до хати.

Зайде у дім, так втомлено й повільно,
І принесе худенького окрайця,
Простягне руку, втомлену і сильну:
«Тримай, онучку. Ось тобі від зайця!»

Ні, справді зайде! Зробить паровоза
Із дерева старого біля хати,
Чи літачка, чи шаблю, а чи воза
І дасть мені — малому онучаті.

А я сміявсь, дививсь на тебе, діду,
І думав, що таким же хочу стати:
Таким великим, дужим, статним з виду...
Та хто ж забрав? Хто зміг тебе відняти?

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2008. – 4 листоп. – С. 8.

Бо я Художник

Весну малюю срібно-бузинову,
Весну малюю біло-калинову
Шовковими, яскравими тонами.
Весну малюю місячно-яскраву
Весну малюю срібно-золотаву
Трояндово-рожевими тонами.
Весну малюю ніжну, молодаву,
Весну малюю тиху, зеленаву
Я білими, цнотливими тонами.
Весну пишу я олівцем великим,
Весну пишу, та креслю все без ліку.
Що помилки – нічого, вся ж картина –
То поклик квіту, голос журавлиний,
То піднебесні барви неземні...
Не говоріть, що ніколи мені!
Бо я ж художник – маю малювати,
Бо я поет і маю написати.
Малюю проліска, пишу про синє небо,
Хіба ж краси – прокиньтесь! – вам не треба?

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2008. – 14 жовт. – С. 6.

Оленята

У гайочку оленята
Доганяють маму й тата:
«Ось нехай-но підростем
То і вас переженем!»

Петро Катеринич

Внучки

У бабусі Мишки внучки –
Всі одна в одну близнючки.
Каже Білка :
«Внучки гожі!
Й Ви на них, бабусю схожі.
А як підростуть на літо –
Буде вас не відрізнити».

Петро Катеринич

Чули?

Чули, чули, чули, чули,
Що Жуки бенкет утнули?
Тож ходім скоріш до них –
Покуштуємо пиріг!

Петро Катеринич

Равлик

З хатки виповз, позіхнув
І на сонечку заснув.
Мабуть спатиме до ночі.
Хай поспить, якщо так хоче!

Петро Катеринич

Ранок у лісі

Рано-вранці на світанні,
Коли сходить сонце,
І коли проміння ранне
Стукає в віконце.
Прокидається у лісі
Їжачок сто голочок.
Починає пустувати
Голосистая луна,
Любить дуже погукати
Й озиватися вона.

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2009. – 5 берез. – С. 6.

Чи знайдем?

Якось печально мені на душі
Думи постануть.
Десь без нас зацвітуть спориші
І зав'януть.
Десь без нас зяясніють зірки,

Запалають.
Десь без нас всі печалі гіркі
Засинають.
Десь без нас у лугах полини
Духмяніють.
І жита від весни до зими
Половіють.
Матері у печалі гіркій
Посивіли.
Нас чекають вони цілий вік,
Постаріли.
Де ж поділися ми у цім світі?
Не знаєм.
Самі себе гордовиті
Шукаєм.
Та чи знайдем?..

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2009. – 16 квіт. – С. 6.

Сад...

Дідусю Петру

Під свист шпака у час весняний,
З юрбою гомінких внучат,
У рік життя, на жаль, останній,
Саджав дідусь великий сад.
Він підростав, до сонця тягся...
А разом з ним зростали ми.
Дідусь із садом попрощався
І нас покинув восени.
Зірвавсь, як лист пожовклий з часом,
І зник кудись, а ми росли
І через десять літ на Спаса
До церкви грушки принесли,
І яблука червоно-стиглі,
І слив солодкий ніжний плід.
Коли додому ми прибігли,
То, помолившись, за обід
Сім'єю сіли у садочку,
Під вишнею в гарячий час.
Криниця дідова в куточку
Знов напоїла щедро нас.
На дуді іволга заграла
І дятел стукнув в барабан,
Синичка тихо зацінчала,
І шпак підняв свій гордий стан.
А згодом в діда на могилі,
Де він лежить вже довгий час,
Троянди ніжні зарясніли,
Що він саджав колись для нас...
Це я приніс їх із журбою,
Із ними ще не раз прийду,
Це ті, дідусю, що з тобою

Саджали в нашому саду.
Як мало доля малювала
Тобі в житті доріг, шляхів!
Мабуть, таки вона не знала,
Як ти, дідусю, нас любив.
Грозою літом не зламає,
Зимою сніг не замете
Той сад, що ми колись саджали,
В який ти більше не прийдеш,
Не покуштуєш плід солодкий,
Не пошкодуєш онучат.
Тебе забрав цей світ жорстокий,
Забрав і не віддав назад...
О сивий дідусю, лелеко
Із мужнім серцем, як в орла!
Від нас полинув в край далекий,
Та слід завія не змела...

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2009. – 30 лип. – С. 3.

Душею, духом, серцем...

Вона сиділа... Уже стара — престара... Сивина покривала її голову, руки, пошарпані часом і обтерті мозолями, золотіли. Може, хто і не помічав того їхнього сяйва, а я - так. Довго - предовго міг дивитися на них, на ті руки, що колись колисали, годували мене. То була моя бабуся. Я з такою любов'ю, такими почуттями заглядав у вже повні туману очі, а вона, втомлено трясучи старечою головою, дивилась у мої. В очі свого онука... Так глибоко-глибоко, так ніжно-ніжно. Вона — художниця... була. Вона розуміла так тонко, так сильно усе й усіх. Вона... Та, на щоках якої час— художник намалював глибокі шрами і зморшки. Вона... Та, що все своє життя віддала культурі, мистецтву, усім. А собі? А собі на згадку залишила сивину й деякі картини. Ох, Господи! А як вона їх малювала? Як? Днями й ночами, безсонно, голодно, деколи і холодно творила їх серцем і душею, пульсом і думками, всією собою... І поставали з уяви шипучі водоспади, кам'яні дужі гори, золото-сині ріки, фортеці, птиці, будинки, обсіпані білим квітом її весняного натхнення сади. Та найбільше мені подобалось небо...

Сиджу над картинами і плачу, а сльози, сльози... Що вони можуть, що вони дадуть, яка ж у них сила? Я торкаюсь пальцями очей, але не витираю. Небеса в неї такі, якими вона їх бачила: синьо-жовто-яскраві - над лісом у ранковий час. Не знаю. Ні, точно не знаю стільки кольорів, скільки в неї на картинах... було. А погляд був таким материнським, таким ласкавим, таким ніжним, таким...

«І хто їй за те творіння платив?» - засміялась сусідка, коли показав їй геніальну бабусину творчість. Я стинувся, я злякався такої лукавої і хитрої, завидної посмішки, але промовив голосом порожнім і пустим: «Ніхто!» - і схлипнув, домовивши: « А хіба хтось мав, хіба мав, вона творила для себе, для всього світу, для того, щоб залишити після життя якийсь слід, вона не те, що ви. Вона ніколи не мала з того прибутку, вона... для душі! Для серця... Вона вкладала у творіння піт і працю, то були її другі діти, яких вона виношувала під серцем, під грудьми, яких вона годувала, які з'являлися на світ з неї самої, то її частинка!». Тітка здивовано вирячилась на мене і пішла сходами нагору, напевне, подумавши, що я не при собі. Ось так... А скільки бабуся створила ікон, неначе сам Бог був до неї прихильним. З-під її пензлика вилетіло на світ багато добротних образів, просякнутих душевним теплом.

Бабусин чоловік розмалював усю церкву в невеликому селі. Розмалював з любов'ю. Днями й ночами дивився вгору, не зводячи очей з місця, де мало народитись творіння,

вправно водив пензлем. Ось святий Миколай, ось Ісус, ось архангел Гавриїл. А яка подяка? Ніхто в церкві таки й не знав, що то плід його душі. Так і померли дідусь і бабуся, а єдине, що зісталось, - їхні картини, їхні діти, їхня праця...

Рожева сумна сльоза скотилась і впала з моєї щоки: «Як мені тебе не вистачає, бабусю! А тебе, дідусю, не забуду ніколи! Ваші руки — золоті. Ви патріоти, ви творили заради Батьківщини. Ви пережили голод, ви... найкращі, бо мої! Ви творили душею і духом, ви творили серцем! Сонце творінь ваших рук сіятиме для нас вічно, як і багатьох інших художників, архітекторів, скульпторів, просто людей, які вірять у майбутнє, у розвиток єдиної духовності, у розвиток творчості. А слова мого діда, котрі знайшов на горіщі сільської хатини, напівстерті, пошарпані часом: «Великий той — хто творить не для себе! Великий той — в кого душа велика!».

А далі не зміг прочитати... Прийшов на могилу, схилився, приніс квіти: «Спасибі вам, ви мене навчили!».

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2009. – 5 листоп. – С. 12

Павучковий килимок

Наш маленький павучок
Напряв килим з ниточок.
Килимок теплесенький,
Павучок радесенький:
Щоб не схолодитися,
Буде чим накритися!

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2009. – 25 черв. – С. 12.

Квіткове королівство

За горами, за лісами,
За озерами й полями,
де будинки між кущами,
Туди підемо ми з вами.
Сонце там у квітів море
І сідає, й сходить теж.
Там немає слова «горе»,
Доброта не знає меж.
За сто миль від моря того
Є палац і курені.
Стежка, покажи дорогу
У палац той і мені.
За легендою у ньому
Проживає квіт-король,
Ладен клястися у цьому,
Він тримає безліч доль.
Піддані в його країні
Всі у куренях живуть.
Вони квіти. Усі сині
– Службу королю несуть.
Жовті – гривенки рахують,
Скарбниками є в царя,
А біленьки все мудрують

Для правління короля.
І король той вдячний квітам.
А тепер назад ідем, цю легенду ми піітам
Для натхнення принесем.

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2009. – 5 лют. – С. 12.

«Сніговик»

На санчатах із гори
Мчить Іванко у дворі.
А санки із боку в бік –
Сам тепер, мов сніговик.
Тільки носик, як морквинка,
Визира з-під сніговинки.

Петро Катеринич

Забудькуватий шпачок

Що за свято у шпака?
Що ж за радість отака?
Всі тепер його вітають,
Горобці поздоровляють.
Каже дятел на калині :
«У вас сьогодні іменини».

Петро Катеринич

Лісове свято

У лісі зрання справжнє свято :
Прилетіли пташенята.
А з собою на крилі
Теплу весну привели
Стало все вмить завітати,
Будем ще гостей чекати.

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2010. – 19 січ. – С. 5.

Маленькі трудівники

У Іванка є сестричка,
Рум'яненко в неї личко.
Він про неї дуже дбає,
У всьому допомагає:
Куховарити, ліпити,
І уроки вмить зробити,
У дворі м'яча ганяти:
«Все, втомились. Хочем спати!».

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2010. – 1 черв. – С. 6.

КОЛИСКОВА

Ти, моя зіронько, зійди над водою,
І умийся, сонце, вечірньою росою.
Місяць ясний гляне у віконце...

Спи, моя дитино,
Спи, маленьке сонце.

Хто це там вистрибує?
Хто це там виспіває?
На дереві зелененькому,
У фартушку біленькому,
З хвостиком чорненьким,
З очком зелененьким.
Це ж наш дроздик грає –
Гарний голос має.
Ллється пісня по саду,
Біля зелен-винограду,
За річкою грайливою,
Поза вербою сивою.
Лине аж під хмари спів,
Душу нам усім зігрів.

Петро КА ТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2010. – 19 січ. – С. 5.

Жовтенькі колобочки

У ставочку, холодочку,
Тішиться вся дітвора :
Привела курчаток квочка
До водички із двора.
Потомились, хочуть пити
Ті жовтенькі колобочки.
Сонцем милим обігріті,
П'ють водицю залюбки.

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2011. – 11 жовт. – С. 6.

Джмелята

Зранку файно, як на свято,
Одягнулися джмелята.
Вишиванки кольорові,
Чобітки червоні, нові,
Брилі з гожої соломи,
Штаненята барвінкові.
Полетять малі джмелята
З котиків нектар збирати.

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2012. – 8 берез. – С. 12.

Крила дарує любов

У бездонних просторах ночі,
У безодні палких зірок
Загоряться лампади пророчі,
Зірні свічі солодких чуток.

Людям дещо дарує крила,
Людям крила дарує любов –
Почуття гомінке й небокриле,
Почуття, що освячує кров.

Тихо ніч на просторах зомліла,
Тихо сипле натомлений сніг...
В серці кожного сонячна сила,
Якщо серце - не темний барліг.

Люди можуть тебе народити,
Люди можуть тобі допомогти,
Люди можуть тебе загубити,
Люди можуть тебе віднайти...

Але люди - істоти примхливі... їм своє!
А чуже? Для чого?
Вживають у світі сміливі,
Що тримаються шляху свого.

Ти на стежці, завітчаній щастям,
Полюби, покохай, помири...
Легко нині у руки віддатись,
Але важко назавжди піти.

Жити треба! Куди правду діти?
Жити треба! І треба любити!
Без любові так важко на світі,
Без любові не можна злетіти!

Жити треба, допоки кохаєш,
Жити треба, допоки ідеш,
Жити хочеш тоді, коли знаєш:
Ждуть тебе... Ждуть тебе... І ти ждеш!

Коли любиш - думки розквітають,
Коли ждеш, то надії живуть.
Щастя лиш у житті здобувають
Ті, хто люблять, і ті, кого ждуть...

Вільним соколом серце злітає
Десь у вись, до багряного неба.
Нехай ранять, і б'ють, і штовхають...

Ти живеш... Бо живе хтось для тебе!

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2012. – 3 лип. – С. 6.

Як синьо квітнуть волошки

Як синьо квітнуть волошки"

В житах над Горинню

Ще трошки,

Ще трошки,

Ще трошки –

І літо гостинне.

Скрізь пахне медами

І квітом духмяним.

І небо...

І сонце...

Між нами - кохання.

У м'яті, у руті,

В красі,

Як у пастці.

Ще...

Ще...

Хоч хвилину,

Хвилину

Для щастя.

Не день, і не два,

І не триста.

Я буду

В солодкім намисті.

Між квітів, між рос

Золотистих

Життя би провести

Туристом.

І куполи неба,

І зорі, і вічність, і молодість,

Доля.

Під тьохкіт

Сердець

Ми з тобою

Взялися за руки

З весною.

Калина цвіте

У долині.

Живу я.

І пісня живе

Солов'їна.

Я хочу, я хочу

У роси

Окриленим, обманутим,

Босим.

І свіжість, і серце, і сльози.

Від болю?

Від щастя!
Як проза.
І сонце, і небо, і квіти.
І хочеться, хочеться...
Жити!

Петро Катеринич

Сарненя. новини. – 2013. – 22 січ. – С. 5.

Позіхусі-Потягусі

В росах зірних Вечір бродить,
В чобітках він садом ходить,
Сни до кошика збирає
І крізь вікна закидає.
Щоб приснилось диво-дивне:
Принц прекрасний чи царівна,
Щоб малечі геть до ранку,
Геть до ранку, до світанку
Спалось гарно, спалось мирно,
Спалось солодко і дивно.
Щоб із ранку Потягусі,
Щоб із ранку Позіхусі
До будинку прилетіли
І малечу розбудили,
Щоб за ніс її вщипнули,
В сонця промінь обгорнули...
Ніжка права, ніжка ліва
З ліжка злізли - і до діла:
В день новий вперед завзято
Відкривати світ, малята.

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2012. – 27 груд. – С. 5.

У смутку за білим качуром

Білий качур помер біля хати,
Розпростерши намучені крила.
Під вутькання друзів крилатих
Я його поховав біля сливи.

За життя годував його з рук,
Пригортав до грудей і слухав
Його серця наляканий стук
Своїм наритмованим вухом.

Випадково до нас привела ;
Його доля. І знов зауважу:
Він був білий, неначе зима,
Між братів, що чорніли, як сажа.

Я щовечора качура звав, Доглядав.
А таке не забудеш.

Та на зло хтось закон підписав:
Ідуть першими ті, кого любиш.

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2013. – 7 берез. – С. 6.

Велике слово Тараса...

Сонце душі його незів'яне,
Квіти серця його невмирущі.
Образ з'явиться - образ розтане,
А от слово його всюдисуще.

Він, народу життя присвятивши,
У вічність пішов незабутим.
Кайданів на душі не стерпівши,
Розірвав закровлені пута...

Він єднав Україну у братство,
Він всім серцем любив українців!
Але щирих зовсім небагато,
Лиш лукаві, страшні «гільйотинці».

Ех, Шевченку...
Боровся за волю,
За правду і світло, за день...
Сплюндрувавши огірчену долю,
Що згубилася поміж учень,

А слово велике, священне...
Блаженний і той, хто знайде
Правду і честь незнищенну,
Від пращурів - внукам піде!

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2013. – 22 січ. – С. 4.

Джмелик Чмок

У садочку на пеньочку,
Між липневих квіточок
Джміль у вишитій сорочці
Куштував смачний медок.
Ще й прицмокує завзято
Повнощокій джмелик Чмок.
Ти ж не їсти, а збирати
Маєш мед із квіточок!
Чмок розгнівався завзятий:
Як? Збирати мед? Ви що?
Якщо будуть всі збирати,
Тоді їсти буде хто?

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2013. – 22 січ. – С. 4.

Джмелева казка

В мальвах-квітах біля хати
Причаївся Джміль мохнатий.
Хоче казку розказати
Про казковий світ малятам.
Між росинок-намистинок
У Джмеля є свій будинок.
В тім будинку все казкове,
Все медове, барвінкове.
Ліжко — з листя, стіл — із квіток,
Ну а посуд — з пелюсток.
Дах в будинку з павутинки,
Що Павук сплів за хвилинку.
З першим променем наш Джміль
Будить всіх - і звідусіль
На гудок його трембіти
Казку слухати йдуть діти.
Казка наша гарна й нова,
Ну ж бо починати знову!
В мальвах-квітах біля хати
Причаївся Джміль мохнатий...

Петро КАТЕРИНИЧ

Сарнен. новини. – 2013. – 22 січ. – С. 4.

Ненажера

Хрущ травневий – ненажера,
Сто листків за вечір з'їв.
І, як всі його партнери,
Дуже швидко розтовстів.

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2013. – 26 берез. – С. 6.

Жучкові роси

Жук маленький на траві,
Де густі покоси,
Назбирав у глек собі
Світлі срібні роси.
Шлях додому загубив —
По стерні йшов босим,
Срібні роси розгубив
В місячних покосах.
Роси світлі розгубив,
Як не сумувати?
Усміхнулись світлячки: «Глек-то - діркуватий!»

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2013. – 26 берез. – С. 6.

Пісня Коника-Цвіркуна

Серед лугу, серед трав
Свою пісню заспівав.
Хай танцює все довкола:
Сонце, небо, ліс і доли!

Сяє полум'я заграва,
Лине пісенька ласкава.
Вдосвіта я прокидаюсь,
Сонцю очі відкриваю,
Скрипочку беру мрійливо –
Творить пісня справжнє диво!
Роси падають до ніг,
Будить пісня моя всіх:
І джмелів, і цвіркунів,
І птахів, і павуків.
В вальсі сонечка кружляють,
З сонцем сокіл розмовляє.
Гомонять джмелі в квітках,
А мелодія - в серцях!

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2013. – 26 берез. – С. 6.

Жабка-модниця

Капелюха Жабка вділа —
Похвалитися хотіла.
Миша крикнула хвостата:
«Капелюх великуватий!».

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2013. – 26 берез. – С. 6.

Дятел

Дятел в смокінгу й краватці,
У чорненьких зручних капцях
В сад весняний прилетів:
Дядько Ясен захворів:
Буде пана лікувати,
Короїдів виселяти!

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2013. – 26 берез. – С. 6.

Жабки-чарівники

На ставочку, на лілеї
Чути всім Жабині трелі:
«Рох-рох-рох! Ква-кваки,
Ми Жабки-чарівники!
Квакнем раз і квакнем два —
Справжні створяться дива!
Пустьять квіти паростки
І розгорнуть пелюстки.
Равлик всівся на стеблину,
Засмагає, гріє спину!
Качур кряче - веселиться,
Буде ввечері жениться"
Рох-рох-рох! Ква-кваки
Ми Жабки - чарівники!»

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2013. – 26 берез. – С. 6.

Кротик

Із ліхтариком в руках,

У маленьких постолах,
У дідівських шароварах
І у модних окулярах.

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2013. – 26 берез. – С. 6.

Оркестр у саду

Сойка свиснула на гілці,
На цимбалах Дрізд дзвенів,
Соловейко грав на скрипці,
На трубі пан Джміль гудів,
Іволга в дуду дуділа,
За гітару взявся Шпак,
Барабан узяв у крила
Чорнохвостий дядько Грак

Петро Катеринич

Сарнен. новини. – 2010. – 19 січ. – С. 5.

Черв'ячковий дім

В черв'яків великий дім,
Родичі усі у нім.
Перший поверх – жовта грушка,
Тут листочок – це подушка.
Ну а другий – мала сливка,
Ось така у них домівка

Петро Катеринич

Сарненські новини. – 2013. – 2 трав. – С. 12

**На пагорбах зелених виноградів
Чорнобилю присвячується**

На пагорбах зелених виноградів,
Де казка стелиться, живе старенький дід
З беззубим ротом (що понищив радій),
Зібрав довкола себе увесь квіт :

І мальви, що схилились у печалі,
І півники, що грають у журбу,
І ружі, що глядять рожево в далі,
І рій фіалок, і братків юрбу.

Це все любила баба Опанаска,
У 90-ому вмерла, поживши в казці.
«Як буде твоя ласка –
Сади квітки», вмираючи,
так нарекла вона.

І дід Панас тримає сад завзято,
Хоч кашляє давно собі в кулак.

Він косить сіно. І сто грам у свято
Потроху п'є. Так просто. Не навznak.

Чорнобиль впав. А дід Панас на Бога
Живе собі під сонечком небога,
Живе на пагорбах зелених виноградів,
Які закрив від світу чорний радій...

Тут солов'ї співають на світанку,
Тут грає сонце. І соми із ранку
У річці сонно-дивно гомонять...
Чорнобиль впав. А дід Панас на Бога
Живе собі під сонечком небога,
В кулак покашлює,
Кульгає до дверей. Світає вже.
Час годувать курей.

Петро Катеринич